

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Puluereoque situ niger ardet ad humida fontis :
 Nullus at hic riguæ fulcus aderat aquæ.
 Exclamat : sitio mihi quis fons opprimat ignes ?
 Ah ! sitio, sitio, vox morientis erat.
 Ah ! sitio : tenues sitis ebibit hausta medullas,
 Ebibit & venas ignea vena meas.
 Mater vbi es ? mihi nullus opem ? mihi nullus aque spēs ?
 Nunc vbi matris amor ? mater & ipsa peris ?
 Vtris vbi modò fluxa fides ? vbi cura parentis ?
 Omnia nunc siccus puluis, & ardor erunt,
 Non his gutta liquens folijs exsudat, & austris ?
 Vlla nec immensis stilla su perstes agris ?
 Nulla super : sed tu dictis Abrahame maneres,
 Fons Syrius patrijs ora rigaret aquis.
 Ferrea nunquid hiems terris stat, & ænea cœlo ?
 Quid? cœlum & terras num rigor vnus habet ?
 Myrreus elacrymat lacero de cortice sudor,
 Omnis & in lacrymas quas bibit arbor abit,
 Dura silex molli simul exprimit vbere lymphas,
 Quin etiam cœlum fundere nouit aquas.
 Nec mihi terra parens, ceu cos stet ferrea, sicco
 Nescio quid liquido promit auara sinu ?
 Tuque adeo mater, quo non mihi dulcius vllum,
 Nomen, adhuc tardas quam sitis ardet opem ?
 Æternum nunc ergo vale, vale nescia vitæ
 Mater, & in gnato iam moritura tuo.

ELEGIA VI.

1. Agar mœror de morte filij.
2. Adit morientem, & quis dolentis habitus fuerit describitur.
3. Credit Agar ipsas feras sui filij mortem deplorare.

Mater vt accepit morientis vota puelli,
 Excidit, exsanguis currit in ora color.

Qualis

ELEGIA VI.

44

Qualis atrox ubi sævit hiems, impallet oliuis,
 Qualis & Autumnno decolor vna gelu est,
 Vtque animus redijt, imis vox faucibus hæsit.
 Ora fluunt lacrymis, cætera torpor habet.
 Pro verbis lacrymæ, moriens exspirat acerbum
 In gemitum, Gemitus signa cadentis erunt.
 Diripit informi laceras ab corpore vestes,
 Vngue secante genas, vngue secante comas,
 Nuda simul duro contundit pectora planctu,
 Nubilaque implorat sidera delacrymans,
 Stringensque amplexu miserabile pectus alumni,
 Surda parum sanctas mittit ad astra preces
 Crudelisque Deum vocat, ah! crudeliaque astra:
 At magis crudelem quo fuit orba, virum.
 Sic gemit ægra fremitque; stetit dein obruta luctu;
 Vt stetit; ima redux currit in ossa dolor,
 Et rursus sicjorsa queri, moribunda retractat
 Verba trahens lentis impedienda moris.
 Si sedet ah miserum dirâ nece perdere Gnatum,
 Vt quid adhuc seruo bis moritura parens?
 Dimidium tu nonne tuæ mi Gnate parentis,
 Si non & potior pars sine matre peris?
 Vox stetit hic; timideque ægrum respexit alumnum:
 Imus adhuc tenui palpitat igne sinus,
 Vt ventum propius; pallentis in ora recumbit
 Pectore multa legens oscula, multa genis,
 Tangit amans, nec tangit amans, timet ipsa quod audet;
 Et re vocat digitos vt tetigere sinum.
 Horruit ad glaciem, stansque alto in pectore frigus:
 Tamque gelu est mater, quam gelat ipse puer.
 Rursus adit, rursusque parens timet ægra, quod audet;
 Quodque sat ausa, timet; spesque metusque secat,
 O ne tange, timor prohibet, spes tangere suadet:
 Sed quid? adhuc tangat quod tetigisse dolet?
 Flens tamen ah! tangit: rursus dolet anxia tactu,
 Et piget ad pectus ferre, referre manum.
 Quid tibi rum mentis? quis sensus ad algida lethi
 Omina? quisue tui pectoris ardor erat?

C r

Iam

Iam iam venturam tremis ah ! tremis anxia mortem,
 Scilicet hinc summum frigus in ore notas.
 Mortis ad hoc nomen tu pallida semper, vti mors.
 Sed tremis ægra metu, cætera mortis habes.
 Spiritus heu ! tenues abit extenuandus in auras
 Quem lacrymans auido quæ fugit ore, legis.
 Adspirasque nouam calefacta per oscula vitam,
 Suauibus est auris suavis alendus amor.
 Hanc spectasse piget (nec enim stat cernere lethum)
 Nunc placet; alternus cor tibi versat amor.
 Videris vt lasso extremus luctetur hiatu
 Halitus ; incipies protinus ipsa mori.
 Videris extingui fracto iam lumine vultum ;
 Dædalis optabis te procul ala vehat.
 Videris elumbi prouolui pectore corpus ;
 Te puer heu ! imâ deprimer imus humo.
 Scilicet æquus amor si dat cum prole parentem
 Viuere: par mortis lex dat & ambo mori.
 Hæc matris facies , ægroque is pectore sensus :
 Mens defixa stupet, sed fuga corpus habet.
 Nunc perstat, ram dira necis ne criminia spectet,
 Nunc redit, & rediens oscula blanda rapit,
 Nec magè iam roseis radijs sol pingit Eoum :
 Errat, & in noctem lampas Eoa cadit.
 Rebus enim dolor obscurâ sub nube colorem
 Subtrahit, & densis lumina cæcat aquis.
 Vt fugit in Gnato tenui fibra languida pulsu :
 Sic in matre fugit frigida vena metu.
 Quique color puero est, is serpit in ora parentis.
 Vidit vt in Gnato ; sic perit ipsa suo.
 Et sub qua moriens decumbit in arboris vmbra ,
 Concolor ipsa parens mortis & vmbra iacet.
 Præque metu pulsus venis fugit, & fugit omnis
 Corde calor: tenuis vix sedet aura labris.
 Crediderim tremulis arbor micat anxia ramis,
 Et folijs tristes illinit ægra notas.
 Aura simul mæstos spirat queribunda susurros :
 Imò gemens sicco fleuit arena solo.

Fleuit,

Fleuit, & ut flentem puerum conspexit ædon,
 Flens, palmam lacrymas edocet ægra suas.
 Erudit & mimas dolor æmula saxa querelas
 Queis oculi fontes, fletus ut vber ear.
 Tantus habet terram mæror moriente puello.
 Primus Abrahamia flos vbi stirpe cadit,
 Id patris facinus, qui parca viatica Gnato
 Dat stipe tam tenui, quâ iuuat arte, nocet.

ELEGIA SEPTIMA.

1. Optat Agar sibi rursus ubera lactea distendi
 ut ea sitienti Ismaëli emulgeat.
2. Saltem velit sibi à ferâ rescindi pectus ut truo-
 rem loco lactis suo nato sitienti infundat.
3. Tandem exoptat in lac suas lacrymas trans-
 fundi.

Siccine ieiunis vri mea viscera flammis?
 Me mea sic Gnati torret iniusta sitis?
 Perque meas lacrymas, si non & triste sepulcrum,
 Præproperæ mortis limes agendus erit?
 Heu! heu! quæ teneris iam pestis, & Aetna medullis
 Sive meis sæuit, seu magis Guate tuis?
 Quo de fonte bibam? quo flumine frigida flammis
 Gaudia? quoque lacu iam sequar imbris aquas?
 Cur mihi vitales saltem non surget in haustus
 Vber, & emanans vberè promus Amor?
 Quæ pia lac avidis immulsit alumna labellis
 Copia, fœcundo cum stetit alma penu,
 Nunc vbi sicca fames ardentès decoquit artus,
 Lactea nulla meo pectore vena salit.
 Cur natura parens parcis malè comprimit vris
 Flumina, quæ pleno fonte perenne fluunt?
 Ut quid auara pijs lac abdicat omne mamillis
 Ante parens, Gnato facta nouerca meo?

Nunc